

Izhaja

vsak četrtek (po potrebi tudi večkrat) z datumom prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankirajo in pošiljajo uredništvu lista »Mir«, Velikovec, Koroško.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

Dopisom je treba za odgovor priložiti poštno znamko.

Nefrankirani dopisi se ne sprejmejo.

MIR

Glasilno koroških Slovencev.

Velja

za celo leto K 20.—
» pol leta » 11.—
» četrt » » 6.—
» 1 mesec » 2.—
za inozemstvo primeroma več.
Naročnina se plačuje vnaprej.

Za oglasila se plačuje po 40 v, med besedilom po 80 v za 1 cm² vsakokrat, minimum 24 cm². — Za poslano se plačuje po 60 v, za parte, zahvale in izjave po 80 v za 1 cm². — Za male oglase se plačuje po 20 v za besedo; debelo tiskano 40 v vsakokrat; minimum 4 K.

Za izvestilo pri upravništvu 2 K posebej. Vprašanjem je za odgovor priložiti znamko.

Denar naj se pošilja na naslov: Upravištvu lista »Mir«, Prevalje, Koroško.

Leto XXXIX.

Prevalje, 6. februarja 1920.

Št. 6

Delo, in zopet delo!

Velikovec, 2. februarja 1920.

Navajeni smo bili v stari Avstriji, da je tiral državni voz nemška gospoda naprej, ki je imela posebno na Koroškem obilo svojih privržencev, ki so storili, kar so na Dunaju ali v Celovcu rekli. Mi koroški Slovenci v Avstriji sploh nismo prišli v poštev, opravili so brez nas, a kako! V naših nepolitičnih organizacijah, v izobraževalnih društvih, v hranilnicah in posojilnicah, v raznih kurzijah, pa smo si vendar izšolali nekaj mož, ki so bili poklicani, da vodijo občinsko, okrajno in deželno politiko, ki so tudi vodili gospodarsko delo med ljudstvom. Na visokih šolah, v duhovskih semeniščih, na učiteljskih, je bilo izšolanih nekaj naših mož, ki so vzeli po razpadu Avstrije delo v svoje roke in nam pomagali graditi tudi na Koroškem našo državo. In če se oziramo sedaj po naši koroški slovenski domovini, smemo z organizatoričnim delom v smislu države biti zadovoljni. Naše hranilnice in posojilnice redno in lepo poslujejo, občinski odbori vršijo svoje dolžnosti, ljudske šole se lepo razvijajo in naša mladina, ki jo je žejalo, slastno pije hladno, bistro studenčnico, ko se uči v svojem materinem jeziku. Strokovna kmetijska organizacija se lepo razvija, ustanavljajo se kmetijske podružnice, vrše se gospodinjiski tečajji, tudi nove zadruge (lesninarske v Smarjeti v Rožu) nastajajo. Delavstvo se organizira v strokovnih in konsumnih društvih, ženstvo pa hoče od pomoči najhujši bedi, zbira prispevke za obutev in obleko in tudi že razpošilja blago revnim otrokom. In če pogledamo nazaj v tisto temno Avstrijo, se radujemo ob jugoslovanskem dnevu, ob žarkem, toplem solncu. Razmahnili smo svoje narodne sile, ki so bile latentne, ki so počivale v narodu, ki je imel moč življenja v sebi, kakor ima moč plodovitosti zapuščenca njiva, izgorana ledina, zapuščen grunt, v katerem kruhek spi.

Vsako tako delo pa je tudi državno delo. S tem se utrjuje moč države. Država smo mi sami, brez našega dela pa tudi ni države.

Podlistek.

G. de Maupassant:

Divja mati.

(Iz francoščine preložil Janko Kotnik.)
(Konec.)

Hitro, ko so zaprli za seboj vrata, je starka odstranila lestvo ter urno in tiho odprla vežna vrata in šla po slamnato snopje, s katerim je napolnila domala vso kuhinjo. Hodila je bosa po snegu, tako tiho, da ni bilo ničesar čuti. Od časa do časa je zaslišala odzgoraj glasno in neenakomerno hropenje vojakov, ki so bili že zaspali.

Misleč, da priprave že zadostujejo, vrže v ogenj snop slame, in ko se je le-ta razgorel, ga je stresla po ostalih. Nato je šla pred hišo in gledala, kaj se godi.

Silna svetloba je razsvetlila v nekotikih trenotkih vso notranjost bajte, nato se je vse spremenilo v strašno žerjavico, v velikansko gorečo peč, katere žar je vrel iz ozkega okenca ter metal po snegu svetel pramen.

Nato je bilo slišati s podstrešja glasen krik, močno tuljenje človeških glasov, od strahu in groze napolnjene klice na pomoč. Potem so se vdrla vrata podstrešne sobe na znotraj, ognjen vrtnec se je vsul za njimi in prodril skozi streho ter se dvignil proti nebu kot velikanski plamen baklje; in vsa bajta je gorela.

Od znotraj se je čulo le še prasketanje ognja in rušenje tramovja. Naenkrat se sesuje streha in plameniče ogródje kolibe vsuje skozi gosti oblak dima velik šop žarečihisker proti nebu.

Zato pa po začrtani poti naprej! Delo in zopet delo, proizvajati v fabrikah, delati na polju, delati v uradih, delati v šolah, delati v društvih, obuditi zaspana društva k življenju, delati v trgovini, delati povsod, brez prestanka! Brez dela ni napredka. In z vsakim delom se utrjuje moč naše države. Če bomo hodili po tej poti dalje, ne bo glasovalo, ko pride plebiscit, samo 80 % za Jugoslavijo, glasovalo jih bo veliko več.

Bučele se iznebijo trotov, in tudi mi se bomo iznebili naših trotov, ki bi radi samo dobro živeli in nič delali. Če bomo delavni, bo boj proti trotom lahek.

Naše delo pa naj Bog blagoslovi!

Politični pregled.

Jugoslavija.

Lahi nam hočejo vzeti naše Primorje in s pomočjo Francozov in Angležev uveljaviti londonski pakt. Amerika je na naši strani in zagovarja rešitev jadranskega vprašanja ne popolnoma v našem, a vendar v boljšem smislu. Italija, Francija in Angleška so stavile Jugoslaviji ultimatum v jadranskem vprašanju. Naša vlada ga bo odklonila in ga mora odkloniti, kajti neštevilni protestni shodi proti grabežljivemu Lahu (tudi v Velikovecu se je vršil tak shod) so pokazali, da je cela Jugoslavija proti laškemu imperijalizmu. Slišijo se novice, da bo klican v kratkem parlament, ki bo povedal svet, kako misli o jadranskem vprašanju. A tudi še iz drugega vzroka parlament nujno rabimo. Treba bo izdati za državo nov denar in zamenjati starega z novim, treba bo urediti valuto. V tem vprašanju pa morajo tudi ljudski zastopniki izpregovoriti tehtno besedo.

Iz cone B.

Star prijatelj našega lista v coni B nam piše: Z rožicami postlano, pravim, menda tudi pri Vas ne bo, ker je tudi pri Vas bila vojska, ali veliko boljši pač vendar le bo, ker imate saj

kaj jesti, kar pri nas prav nič ni in ni. Kmeta trpinčijo na vse strani. Oddajati mora vse, in to po jako nizkih cenah, na primer krompir za 80 v kg, za vožnjo pa 4 K. Vedeti pa morate, da morata iti v mesto dva človeka, da eden gre s konjem nazaj in drugi pa oskrbi drugo. Pred božičem smo morali oddati ovce in drugo živino po 6 K živo vago; oddajati moramo tudi žito, dasiravno nam je hudo pobila toča, torej je revščina že pri kmetu in povrhu še oddaja. Davki ogromni in zdaj še ni nobenega vojskinega davka zraven. Občinske doklade so za 11 procent višji nego direktni davek.

Žali Bog, da so pri nas še tako zaslepljeni ljudje, oziroma nemčurji, da še ne sprevidijo, da ležimo popolnoma pod klepjo. Smešno je, da dajejo krivdo Čehom ali Slovincem na izidu nesrečne vojske, pogledimo pa malo nazaj! Vojska se je začela čez noč in to je bilo vriskanje, rekli so, prej ko bo listje z dreves padlo, bodo s Srbi gotovi, in zdaj so gospodje Srbi blizu nas. Tako so se lagali med vojsko in se lažejo še sedaj.

Iz republike Avstrije.

Beda. Dunajski list „Deutsches Volksblatt“ piše: Posestnik vile v dunajskem predmestju išče portirja. Obrne se na oficirsko društvo. Priglasilo se je za to službo: 1 generalni major, 3 polkovniki (obrsti), 2 podpolkovnika, 7 majorjev, 18 stotnikov in čez 100 subalternih oficirjev. („Kärnt. Tagblatt“ 20. jan. 1920.)

Dunaj in Gradec v inozemskih rokah. Spričo slabe avstrijske valute delajo inozemci v Avstriji z nakupom hiš in zemljišč najboljše kupčije. Ako pojde tako naprej, preidejo velika mesta — posebno Dunaj in Gradec — kmalu v roke Amerikancev in Italijanov. Par tisoč dolarjev ali lir zadostuje za nakup najlepše hiše. Tako je kupil pred kratkim neki milanski trgovec v okolici Gradca veliko najemninsko hišo z mlinom, vrtom, stavbiščem in gozdno parcelo za 15.000 lir; s tem denarjem bi mogel v Italiji kupiti komaj vrt. Kako so včasih Nemci kričali, ako je kak slovenski sodržavljan za drag denar

Bela, z ognjem razsvetljena planjava se je bliščala kot z rdečkastim srebrom posut prt.

V daljavi je začelo biti plat zvona.

Divja mati je stala še vedno pred svojo razrušeno bajto, oborožena s sinovo puško, boječ se, da ne pobegne kateri izmed vojakov.

Ko je videla, da je vse končano, je vrgla puško v žrjavico, nakar se je začel močan pok. Začeli so prihajati ljudje, vaščani, kmetje in Prusi.

Našli so ženo, sedečo na drevesnem panju, molčečo in zadovoljno.

Nemški častnik, ki je govoril francosko kakor rojen Francoz, jo vpraša:

„Kje so vaši vojaki?“

Pokazala je s suhljato roko proti rdečemu kupu ugašajočega ognja ter odgovorila z močnim glasom:

„Tam notri so!“

Vse se je stiskalo okoli nje. Prus pa jo še vpraša:

„Kako se je vnelo?“

Ona odgovori:

„Jaz sem zažgala!“

Izpočetka niso hoteli verjeti, misleč, da jo je nesreča spravila ob zdravo pamet. Potem pa, ko so jo vsi obkrožili in poslušali, je pripovedovala vso stvar od kraja do konca, od pisma, ki ga je sprejela, pa do zadnjega krika vojakov, zgorelih obenem z bajto. Nobene podrobnosti ni pozabila, niti kar je storila, niti kar je pri tem občutila.

Ko je dokončala, je izvlekla iz žepa dva lističa in da bi bolje razločevala enega od dru-

gega ob pojemajoči svetlobi požara, je nataknila še enkrat svoje očali, nato pa je rekla, pokazujoč na prvega: „To je smrt Viktorja!“ Pokazujoč na drugega je dodala, mahnišvi z roko proti rdečim razvalinam: „To pa so njihova imena, da se lahko javi njihovim rodbinam domu.“ Mirno je pomolila beli listič častniku ter mu rekla:

„Napišite vse, kakor se je zgodilo in recite njihovim starišem, da sem to storila jaz, Viktorija Simon, divja mati. Pa ne pozabite!“

Častnik je v nemškem jeziku zakričal neka povelja. Zgrabili so jo ter jo postavili še k vročem zidu zgorele kolibe. Dvanajst vojakov se je urno postavilo nato njej nasproti, od prilike na dvajset korakov. Ona se ni ganila. Razumela je vse in pričakovala je.

Še eno povelje in njemu je takoj sledil dolgotrajen pok. En strel je zakasnel ter padel čisto sam za drugimi.

Starka ni padla. Zgreznila se je, kot bi ji bili noge podrezali.

Nemški častnik je stopil k njej. Bila je od krogelj skoraj presekana v dva dela, v rokah pa je še držala zmečkano pismo o sinevi smrti, oblitu z lastno krvjo.

* * *

Jaz pa sem mislil na matere štirih vojakov, zgorelih tu notri, in na neokrutno hrabrost te druge matere, ki je bila ustreljena ob zidu.

Pobral sem v spomin majhen kamenček, še ves očrnel od požara.

kupil v Mariboru ali drugod blizu jezikovne meje kako hišo ali posestvo. Sedaj kupujejo „kacel-maherji“ njihovo zemljo za počen groš.

Izdatki za avstrijsko armado. Dunaj, 22. jan. Današnja „Wiener Stimmen“ se obrača ostro proti vojnemu ministru dr. Deutschu radi njegovega ekspezeja glede izdatkov za avstrijsko armado. „Wiener Stimmen“ pravijo, da ne odgovarjajo navedene številke faktičnemu stanju. Izdatki za avstro-ogrsko armado v letu 1914 so znašali 554 milijonov kron, pri katerem znesku so bili vračunani tudi izdatki za domobranstvo in orožništvo. Ta znesek je značil le 8 odstot. državnih izdatkov. Sedaj se namerava za avstrijsko armado izdati 400 milijonov kron, čeprav je bivša avstro-ogrsko monarhija imela 52 milijonov prebivalcev, avstrijska republika pa jih ima samo 6 milijonov. — V Avstro-Ogrski je odpadlo na vsakega državljanca na 11 K izdatkov letno za armado, v avstrijski republiki pa odpade na posameznika 50 K. Poleg tega je imela armada stare Avstrije 420.000 vojakov in orožnikov, armada avstrijske republike pa šteje komaj 50.000 mož. — Iz teh števil je razvidno, pravi list, da so zahteve vojnega ministra dr. Deutscha pretirane in da bi taki izdatki znova pomenjali veliko breme za že itak dovolj tlačeno ljudstvo avstrijske republike.

Pogreb Maksa Horvata v Zagrebu.

Dne 14. 1. je umrl v Zagrebu na Hrvaškem Maks Horvat, sin zaslužnega nadučitelja v Prevaljah. Pokojni je takorekoč prišel umirat v Zagreb — takoj 3. dan po prihodu je zbolel in kar nihče ni slutil niti mislil, da bo po sedmih dneh umrl. Dne 16. jan. ob 3. uri pop. smo položili zemeljske ostanke pokojnega k večnemu počitku v Mirogoju (pokopališče mesta Zagreba). Sprevod je vodil čast. g. župnik dr. Belohar z asistenco presvitl. g. pomožnega škofa zagrebške biskupije dr. Langa. Oficialno se je spreveda udeležila posebna deputacija jugoslov. akademskega društva „Domagoj“. V imenu „kluba koroških akademikov“ je od pokojnega vzel slovo jurist J. Fellahar:

„Poverjena mi je težka, nemila naloga v imenu kluba kor. akad. in v imenu drugih rojakov Korošcev, ki bivajo v Zagrebu in so poznali pokojnega, vzeti od našega prerano in nepričakovano umrlega prijatelja Maksa zadnje slovo.

Gospoda — prijatelji — kolegi! S popolnoma drugimi občutki stojimo danes ob odprtem grobu, v katerega so ravno položili mlado, nadepolno, cvetoče življenje, kakor to v slučaju, če spremljamo k zadnjemu počitku človeka, ki je dovršil vse štadije človeškega bivanja in trnjeve poti tu na zemlji in po hudi, dokončani življenjski borbi osivel se vlegel k težko pričakovanemu večnemu počitku. Naravni je zakon, da pade v jeseni dozorelo jabolko z drevesa, da odnese rahli veter rjavo listje — da vrnemo truplo osivelega starčka majki zemlji.

Ali danes, ko gledamo v odprti grob nadepolnega mladeniča, ki smo mu našli komaj 20 let — nas obdaja nepopisna in neskončna potrto, in skoro bi rekel, da občutimo v tem krivico, katere žrtev je moralo postati mlado, toliko lepega obetajoče življenje mladeniča, ki ima pravo in dolžnost do življenja in koristnega dela v človeškem društvu.

Cenjeni stariši, dragi brat! Mi znamo, da mora krvaveti Vaše srce od boli — z Vami občutimo i mi isto bol in žalost, ker smo poznali in cenili premilega nam Maksa; bil je kolikor Vaš toliko i naš. Blagovolite sprejeti naše globoko sožalje!

Dragi Maks! Prerano si nas zapustil, ali kruta usoda je tako zahtevala in izbrala si je ravno Tebe — najboljšega izmed nas. S težkim srcem se moramo vdati v to usodo, ker ne moremo njenim odredbam nasprotovati in se protiviti.

Izgubili smo s Teboj vzornega sina, izgubili milega brata, izgubili dragega, odkritosrčnega prijatelja, kakoršnega je težko najti med današnjim sebičnim, pokvarjenim svetom, izgubili smo s Teboj požrtvovalnega člana človeškega društva, v katerem Te nikdo ne more nadomestiti. Izgubili smo s Teboj vnetega, navdušenega Jugoslavana, ki si svojo neustrašenost, neupogljivost, poštenje in značajnost pokazal že ob času avstrijsko-nemške tiranije v svojih mladih letih v šoli v Celovcu, ko so Te zavoljo Tvoje narodnosti preganjali in Te hoteli izneveriti materinskemu jeziku. Ostal si trd kakor skala in nisi pozabil mile narodne pesmice, ki Ti jo je pevala jugoslovanska mati ob Tvoji zibelki: „Slovenec sem, Slovenec sem.“ In to ljubezen do svojega potlačene naroda, do domovine pokazal si dejansko ob polomu gnile in sovražne nam Avstrije. Med prvimi si, dragi Maks, zastavil tedaj svoje mlado življenje za osvoboditev krvnih bratov na Koro-

škem, katerim še ni bilo zasijalo jugoslovansko solnce slobode in odrešenja izpod švabskega suženjstva.

Bil si med borci Malgajeve čete — med junaki osvoboditelji Velikovca, ki ste kljubovali toliki premoči nemških roparskih tolč — Vi ste bili naša dika, naš ponos — naša jugoslovanska elita na Koroškem.

In ko so Ti v maju preteklega leta bili Nemci zaslužili zopet domačo grudo, odzval si se med prvimi klicu mile domovine — pomagal si osvoboditi jugoslovansko naše Gosposvetsko polje.

Tvoja Koroška, ki stoji pred plebiscitom, danes plaka za svojim vernim sinom — s teboj izgubi zopet enega najboljših, navdušenih in izkušanih narodnih delavcev.

Junak Malgajeve čete — odšel si k Malgaju. Ali predno se ločimo — svečano zaprisegamo Tebi in vsem junakom nekdanje Malgajeve čete, da hočemo Vam in majki Jugoslaviji našo milo Koroško pred pohlepom grabežljivcev obvarovati za vsako ceno.

Z Bogom, dragi Maks, spavaj mirno, naj Ti bo jugoslovanska zemlja v bratskem Zagrebu lahka. — Pozdravi Malgaja! Na svidenje nad zvezdami!“

Dnevne vesti.

Cerkvene vesti. Imenovan je g. dr. Franc Cukala, župnik Podkloštom, za soprovizorja v Guštanju, in g. Vinko Razgoršek, župnik v Št. Lipšu pri Rajneku, za soprovizorja v Slov. Šmihelu. Prestavljeni so gg.: Ignac Malej, provizor v Slov. Šmihelu za mestnega kaplana v Pliberku; Martin Kuchler, m. kaplan v Pliberku, za kaplana v Prevalje; Franc Kovač, kaplan v Prevaljah, za kaplana v Škocijan.

Imenovanje. Naš odlični sotrudnik g. dr. Rado Kušej iz Libuč pri Pliberku je bil imenovan za izrednega profesorja na pravni fakulteti ljubljanske univerze. Iskreno čestitamo! — G. dr. Zdravko Wiegele je bil imenovan za pisarja 1. razreda pri jugoslovanskem poslanstvu v Pragi. „Pisar“ je konceptni uradnik. G. dr. Wiegele je rodod Ziljan in je služil na Laškem v češki legiji.

Habilitiral se je na univerzi v Zagrebu dr. Ivan Grafenauer, višji šolski nadzornik. Habilitirati se pravi z znanstvenim spisom in z izpitom doseči dovoljenje, da sme predavati na visoki šoli.

Obmejni komisar dr. Jaka Štefančič, ki je prej služboval v Špilju, službuje sedaj v Čakovcu v Medjimurju.

Našemu poslanstvu v Rimu je že dalj časa pridelen podporočnik Ciril Kotnik.

„**Bauernzeitung**“, pri kateri ima Schumy glavno besedo in ki ravno tako laže, kakor se je lagal Schumy na shodih, je pisala 11. dec. l. l., da so k posestnici Žvajgarci na Važenbergu, katere mož je umrl na griži, prišli jugoslovanski vojaki in zahtevali špeha. Dala jim je 7 kg. Črez nekaj dni pa da so zopet prišli in zopet zahtevali špeha. Rekla jim je, da ima sama premalo. In potem je vojak nastavlil noseči ženi bajonet na trebuh in rekel, če ne da takoj špeha, da jo bo prebodel. In uboga da se je tako prestrašila in porodila mrtva dvojčka. Terezija Korenjak je izjavila pred občinskim uradom v Važenbergu: „Poročilo v »Bauernzeitung« je od prve do zadnje besede zlagano ter ni na tem niti besedice resnice.“ Tako se laže list, ki so ga nam priporočali Schumy, Nagele, Zepej in cela vrsta nemške jare gospode, ki je hodila iz Celovca in Velikovca na Važenberg in nam oznanjevala svoj zveličavni nemško-nacionalni evangelij. Sedaj še le vidimo, kako so nas vleklji za nos.

Prva planinca, ki sta bila leta 1920. na Obirju, sta g. dr. Petek in koncipist g. Milač iz Velikovca. Iz Železne Kaple sta odšla 24. jan. opoldne in ob 6. uri zvečer dospela na vrh, kjer sta prenočila v planinski koči. Tam se nahaja tudi vremenska opazovalnica, katero oskrbuje g. Urančič Miha. Ta jima je skuhal, kar sta prinesla s seboj in dobro zakuril. Uživala sta najlepši razgled po koroških jezerih, hribih in dolinah. Pot je deloma zasnežena. Posebno lepo je na 25. zjutraj solnce vzhajalo. Oba ne moreta povedati, kako je bilo krasno.

Proti Lahu. Na shodu koroških Slovencev, zbranih v Velikovcu, je g. odvetnik dr. Kandare predlagal resolucijo proti laškemu imperializmu, ki nam hoče ugrabiti Primorje. Resolucija je bila soglasno sprejeta in odposlana ministrskemu predsedniku v Beligrad.

„**Ich bin auch jemand.**“ „Kärntner Tagblatt“, ki v svoji zagrizenosti in nemški nadutosti tudi sedaj ne zaostaja za „Freie Stimmen“, poroča dne 21. januarja: „Der Vizekönig von Kärnten, »General« Maister, ist selbstverständlich

»auch jemand« und sollte es einer bezweifeln, so kann er es aus des Gewaltigen eigenem Munde zu hören bekommen.“ Pred kratkim so se trije Velikovčani Vincenc Nagele, Matevž Pollaschegg in Jurij Form brez „generalovega“ dovoljenja („med ušesce“ postavil „Kärntner Tagblatt“) vrnili v domovino. To je vzbudilo srd strogega generala, še bolj pa, ko so rekurirali proti kazni velikovškega okrajnega glavarstva (200 K denarne globe). Pozvani so bili po detektivu h „generalu“. In gospod general jim je baje rekel: „Glauben Sie, ich bin der Niemand. Wie kann man es wagen, ohne meine Erlaubnis zurückzukommen? Alle verlassen heute um 1 Uhr Völkermarkt. Ich bin auch jemand.“ In ko so hoteli nekaj odvrniti, je rekel: „Hinaus! Kehrt Euch! Marrsch!“ Ne vemo, če se je ta prizor vršil tako, kakor ga opisuje „Kärntner Tagblatt“. Pravimo pa, da je gospod general imel prav, če je to rekel. Tolmačil je s tem ljudsko voljo. Pri nas so generalni izvršujoči organi ljudstva. Ko je začela nemška koroška vlada kaznovati z denarjem vsakega, ki je brez njenega dovoljenja prišel v Celovec, potem še le smo začeli mi isto izvajati. In slabo pristoja to poročilo ravno „Kärntner Tagblattu“, katerega urednik je Paulitsch, ki nosi po Celovcu še sedaj glavo tako visoko, kakor bi obstojala še stara Avstrija. In ta „ich bin auch jemand“ Paulitsch nosi duhovniško obleko, gospod general pa je jugoslovanski vojak, ki zapoveduje in izvršuje voljo naroda. Kdor pozna gospoda generala, ta bo vedel, kako ravna lepo z našim ljudstvom. „Ich bin auch jemand“ = wir sind auch was, mi Jugoslovani na Koroškem, in cona A je v naši upravi. Paulitsch, brigaj se za svoj „lofntol“ in „gurkentol“, nas pa pusti pri mira!

Velikovec — republika? Kar je tistih starih obikjenih in zapetih Velikovčanov, ki so še vedno upali, „da se bo predjalo“ — vsi sedaj že scagujejo nad usodo tega mesta. V Celovcu, Brežah, na Mostiču sedijo in gruntajo, kaj se bi dalo še napraviti. Da bi Velikovec kedaj še padel pod Nemško Avstrijo, no to še Pinterič, Nagele in Gratzhofer ne mislijo več. Pa poizkusimo še z antantno misijo v Celovcu! In brezličnim brzojavnim potom so poklicali Matevža Pollaschegga, Jurija Forma in še Pawlika v Celovec, da bi predlagali antantni misiji, naj postane Velikovec samostojna republika v Jugoslaviji. Kaj je misija odgovorila, nam ni znano. Tudi odslovljeni notar Rabitsch je hotel nekaj predlagati, a jugoslovanska oblast mu je pismo konfiscirala. Sam pa se posvetovanja ni mogel udeležiti, ker je v mestni hranilnici preveč dela.

Celovec je razburjen, a ne zavoljo tega, ker jedo že samo storžen kruh in ker dobijo samo enkrat na teden meso, ampak ker se začena svitati tudi že v najbolj temnih glavah, da v coni A Avstrija nikdar ne bode več mogla rekvirirati in vladati. Popravljeni humberški most čez Dravo, katerega srečno upostavitve je oznanjal veseli žvižg lokomotive iz Žihpolj proti demarkacijski črti pri Celovcu, — bližnja dogotovitev ceste Vetrinj-Žrelec, ki se gradi pred nosom Celovca, kakor tudi novi most čez Dravo pri Velikovcu, ki se bode v teh dneh izročil javnosti v uporabo, vse to prepričuje tudi najbolj zakrknjene sovražnike Jugoslavije, da te cone A nikdar več ne bo zapustila. Noben resen človek na svetu pač ne bo verjel, da bi Jugoslavija popravila od Nemcev porušene mostove in povrh tega investirala toliko denarja v to ozemlje in na to pa rekla: Zdaj pa z Bogom. Tega mnenja je tudi že postal znani vsenemški poslanec Jaka Lučovnik iz Žihpolj. Razgovarjal se je minule dni ta mož z nekim Žihpoljčanom na demarkacijski črti pri Celovcu. Ko sta se do dobrega pomenila, pravi Žihpoljčan: „Zdaj moram pa iti domu.“ Nato Jaka: „Tudi jaz bi se že rad vrnil na svoj dom.“ Žihpoljčan: „Se bo pa ja predjalo.“ In nato Jaka dobesedno: „Tudi jaz sem tak žinju, da bojo Jugoslovani šli naprej; a to me mav straš, da to cesto (Vetrinj-Žrelec) divajajo; rajtam, da ča pojdejo.“ — Počasno, počasno prihaja spoznanje, za mnogotere pa bode prišlo prepozno v njihovo veliko škodo.

Kedaj bo mir na Koroškem? „Kärntner Nachrichten“, ki izhajajo v Beljaku, v novoletni številki milo javkajo in pobožno oči zavijajo, kedaj bo mir na Koroškem. Naš odgovor: Ko bomo vsi koroški Slovenci od Šmohora v Ziljski dolini do Dravograda, od najvišje točke, kjer se moli zadnji slovenski očenaš pa do Karavank združeni v Jugoslaviji. To odgovarja naravnemu pravu in naravno pravo je božje pravo. V coni A je mir in red, če ga v cono B in v „Nemški Koroški“ ni — to po mirovni pogodbi ni naša skrb, za to je enkrat odgovorna Nemška Avstrija.

Delavska nezgodna zavarovalnica v Ljubljani opozarja ponovno vsa županstva in župne urade na § 56 nezgodnega zakona, po katerem so vse listine brez izjeme, ki so jih ti uradi

dolžni izdajati ponesrečencem, vdovam in sirotam in ki služijo uradni uporabi del. zavarovalnice, kolka in pristojbin proste. Zato je protipostavno, ako nekatera županstva zahtevajo n. pr. za vdovska in življenska potrdila pristojbino. Interesirane osebe opozarjamo, da se ob danih prilikah sklicujejo na to zakonito določilo.

Mežica. Dne 8. januarja 1920 ob 24. uri je izbruhnil požar pri posestniku Matevžu Stropniku pd. Lekšu v Meži šte. 36. Le hitri pomoči prebivalstva in ker ni bilo nobenega vetra se je zahvaliti, da so ostala gospodarska poslopja nedotaknjena, pogorela je samo streha, pod streho spravljen obleka, orodje in žito ter leseni del hiše. Matevž Stropnik ima ca 40.000 K, njegov sin Hipold Stropnik, stanujoč istotam ca 10.000 K na obleki in njegova hči Kristina Stropnik ca 2000 K na obleki škode. Skupna škoda znaša ca 52.000 K. Zavarovan ni bil nobeden.

Žitaravas. Dne 16. januarja 1920 popoldne je vozil 60 let stari kočar Simon Žaver pd. Hrovat šte. 9 v Jerišah, občina Žitaravas, z ročnimi sanmi drva iz gozda. Nedaleč od Jeriš je na strmem potu z nabasanimi sanmi drv na ledu izpodrsnil in tako nesrečno padel, da je udaril z glavo ob sani, kar je takojšnjo smrt povzročilo. Žaver je bil dne 18. januarja 1920 na tukajšnjem pokopališču pokopan.

V Guštanju je umrl občinski sluga Dobrovč, ki je dolga leta služil občini. Naj počiva v miru!

Dopisi.

Ruda. (Odhod preč. g. Volavčnika.) Dne 20. prosinca nas je zapustil naš dolgoletni dušni pastir in se preselil v miren kotiček na Jezersko. Celih 32 let, od l. 1887. je pastiroval med nami in si stekel v svojem delovanju v cerkvi in zunaj cerkve neminljivih zaslug. Če pomislimo, da se je Ruda glede nemčurstva in njegove zagrizenosti rada primerjala Voybram, si Mirovi bralci lahko predstavljate, koliko bojev in zahrbtnosti je moral g. župnik prestati, ko je branil naše najdražje svetinje in si sredi bojev vzgojil veliko število dobrih in značajnih mož, ki se za našo vero in naš jezik ne znajo samo postaviti, ampak tudi truditi in žrtvovati. Precejšnje število teh mož iz najbližje okolice se je zbralo še zadnji večer pred odhodom pri Faštelnu, da odhajajočemu še enkrat pokažejo svojo hvaležnost in svoje spoštovanje. Pri prisrčnem prijateljskem večeru je stopil v spomin cel dolgi čas 32 letnega pastirovanja, v katerem je zrastle cel nov rod. S hvaležnostjo smo se spominjali truda v cerkvi, v šoli in pri občini. Zbudil se je tudi marsikateri kratkočasen spomin, tako n. pr. da so nemčurski občinski očetje parkrat, ko so bila pri občinskih sejah važna posvetovanja, kakor glede prispevka „Schulvereina“ k šoli, ali glede vojnega posojila, našli so daleč kje kakšnega bolnika, ki ga je bilo treba v vsej naglici sprevideti in tako župniku zabraniti udeležbo pri občinski seji. Za g. župnika in za vse može, ki so vstrajali na njegovi strani, je v največje zadoščenje, da je zmagala njihova stvar. Le tako je edino tudi pravično: Slovenci naj bodo združeni z Slovenci, pa ne Slovenci s svojimi večnimi sovražniki, s katerimi se še zmirom gledamo kakor pes in mačka. Pač nepozabne ostanejo nam vsem besede g. župnika: Lahko bomo pozabili boje, lahko trpljenje, da smo le Slovenci na svoji zemlji svoji gospode. — Preč. g. župniku kličemo iz dna srca: Na mnoga zdrava leta na Jezerskem!

Pokrče. V mnogobrojnem žalnem sprevedu smo spremljali v nedeljo, dne 25. prosinca, Heleno Levič pd. Žalnico v Ličjivasi, k zadnjemu počitku. Meseca oktobra je že zbolela za špansko boleznijo in sedaj je legla v grob v cvetu svojega življenja, stara komaj 29 let. Bila je skrbna gospodinja in vzorna žena, ki je ostala svojemu, že l. 1914. na ruskem bojišču pogrešanemu možu zvesta do zadnjega diha. Še na smrtni postelji ga je z hrepenenjem pričakovala, a ker ga ni pričakala na tem svetu, ga je šla iskat na onega. Pač „močna žena“, kakor jih je malo, pri tem pa ljubezniva do vseh, da gotovo ni imela nobe-

nega sovražnika. To je kazal tudi veličastni pogreb. Pa je bil tudi izraz, kako spoštuje in ceni verno ljudstvo zvestobo svojih vzor-žen. Naj ji bo zemljica lahka, za zvestobo pa plačilo na veke! — Žalnikova hiša je res žalna hiša. Od pričetka vojske jih je umrlo že osem članov, in prej hiša veselja in petja, je postala samotna in tiha. Od obširne družine je ostal le eden, ki pa se nahaja sedaj v Šmihelu na Gosposvetskem polju. Kdaj se spet povrne v hišo veselje in lepa slovenska pesem?

Lipa pri Rudi. Marsikdo se je dal tu po priljubljenih nemčurjih zapeljati, da ni dal denarja markirati ali pa je celo zbiral nemškega. Sedaj pa ljudje vidijo, kako so zapeljani, da bodo nekateri zato prišli čisto ob vse. V Št. Pavlu, kamor skrivaj še vedno kdo zaide, nočejo več lastnega nemškega denarja, za slovenskega se pa kar pipljejo in dajejo 5 K in še več za dve slovenski kroni. No sedaj imajo. Kdo bo povrnil škodo? Bodimo pametni, naženimo vsakega, ki nas hujska za nemško stran in oklenimo se Jugoslavije, katere denar je vsaki dan več vreden, ker svet njeno bogastvo vsak dan bolj vidi. Zapeljivci naj nam pa plačajo škodo!

Kot pri Prevaljah. (Poroka.) Dne 28. januarja se je vršila tukaj poroka vzornega kmečkega slovenskega sina p. d. Lagojevega Lojzija Petriča z gospodično Emiko Stermic pd. Štekelnov v Farni vasi, ker si je pač on tudi zmislil, kakor marsikateri drugi, da pač ni veselo živeti samemu človeku na svetu, zato si je izbral to za svojo zvesto družabnico do konca dni. Pa kakor marsikje, tako se je tudi tukaj nas zbralo nekaj parov, da smo mladi par spremljali pred oltar, da sta si tam obljubila eden drugemu zvestobo do konca dni. Po poroki se je nadaljevalo prav izborna ženitovanje, ki je vzbudilo mnogo smeha in zabave, kajti gospod besednik Večko so nas tako lepo posadili in soproga „mati tašroka“ lepo ovenčali, da nismo mogli hitro zapustiti veseli prostorček. Tudi gospod starešina Predovnik nas je razveseljeval prav po starem, ker je vse ob enem delal, z roko kazal in govoril, kar je napravilo mnogo zabave in smeha. In počastil nas je tudi lesni trgovec iz Guštanja, g. Orter s svojo soprogo, ki sta nam na čudodelen način množila smeh in veselje. In ko smo zapuščali vesele prostorčke, smo vsi izjavili, da imamo smeha za celi pust dovolj. Zatoraj pa kličemo ženinu in nevesti: „Mnogo sreče in božjega ter hišnega blagoslova!“

Borovlje. Tovarna v Borovljah je bila že dolgo časa pod državnim nadzorstvom, a brez nadzornika. Zato so tam lahko gospodarili neovirano ljudje, ki so strupeno sovražni vsemu, kar diši po Jugoslaviji. Nemci so se čutili kot gospode. Tista stara nemška in nemškutarska nadutost, ki je v svetovni vojni doživela tako krut poraz, je zopet mogočno dvigala svojo glavo. Pred par dnevi je prišel nadzornik tovarne gosp. profesor Böhm. Upamo, da bo najbolj zagrizenim sovažnikom Jugoslavije gledal natančno na prste, da jim še višje ne zraste greben, da bo imel pred seboj samo en cilj — in da se od tega cilja ne bo pustil odvrniti niti od navodil, ki prihajajo iz krogov, ki so prenasičeni s strankarskimi strastmi. — Dne 24. jan. so nemško orientirani Borovčiči pri Justu priredili „Gesellschaftsball“. Zopet nekak pregled čet, kakor na Silvestrov večer, o katerem so se v „štimateh“ bahali, da ga je posejilo 2200 oseb in da je bil mogočna manifestacija nemške misli. Slovenci se pod nemško komando niti ganiti nismo smeli, Nemci pa naj bi pod našo delali, kar se jim ljubi? Misel na vse grenke ure, ki so nam jih nekaj pripravili, je vzbudila v naših ljudeh odpor. Ker oblast nemške prireditve ni prepovedala, je mirna in dostojna demonstracija boroveljskega Sokola zaljubljenec avstrijske republike pokazala, da njihova drevesa ne bodo več višje rastla.

Bistrica v Rožu. Dne 18. jan. se je vršil shod pri Adamiču v Svečah, ki ga je sklical tamkajšnji narodni svet. Udeležba je bila sijajna, okoli 500 ljudi. Shodu je predsedoval naš postajenačelnik g. Hlebec iz Bistrice. Govorili so

trije govorniki. G. dr. Schaubach nas je jako lepo poučil o našem valutnem stanju. G. dr. Čemer iz Borovelj je izvrstno govoril. Marsikateremu nemškutarčku je padlo srce v želodec, ko je moral požreti marsikatero besedo, ki njemu ni ugajala, posebno ko je poudarjal, da bomo dali našim nemčurjem karte in njim nakazali živež kakor ga dobivajo v Avstriji. Kot tretji je govoril nam jako priljubljeni g. dr. Arnejc, župnik iz Žrelca. Njegov govor nam je zelo ugajal, mnogokrat mu je ušla kakšna beseda, da je bilo polno smeha, medtem pa tudi včasih kaka resna, ki je zadela marsikatero nemčurja, ki je prišel na shod, da se prepriča, ali so res Slovenci sami trepi, kakor so jim očitali razni Nemci.

Cerkvene vesti.

Pokrče. Polagamo račne preteklega leta z dohodki in stroški in vsak naj presodi, koliko nam je prineslo dobička. Rojenih je bilo 22, izmed teh 12 nezakonskih, umrlo jih je 32, izmed teh 13 otrok, poročena sta bila dva para, 4 pa žive v divjem zakonu. Marijina družba je štela 20 članic, od katerih ste dve izstopili, 7 novink pa se pripravljajo na sprejem. Bratovščina presv. Srca šteje 136 udov. Sv. obhajil je bilo 3570. Izmed nabožnih listov prihaja v župnijo 25 Bogoljubov, 27 Glasnikov, 20 Odmevov, 40 izvodov Zamorski otrok in 9 Angelčkov. Mohorjeva družba šteje 93 udov in stari prijatelj „Mir“ je našel pot že skoraj v vsako hišo. Poleg izdatkov so bili torej tudi lepi dohodki, le ene postojanke še nismo mogli postaviti med prejemke, katero pa hočemo prav gotovo postaviti v proračun leta 1920 in to je: Živela srečna in srečo deleča Jugoslavija!

Gospodarstvo.

Lovski krogi.

Podpisano društvo opozarja, da nameravamo dobiti večjo količino divjačine, predvsem jerebice, za poživljenje slovenskih lovišč, ki so med vojno neizmerno mnogo trpela. Dogovarjamo se z nekaterimi veleposestniki v Nemški Avstriji, ki so pripravljani prepustiti nam nekaj divjačine. Cene še niso fiksirane, vendar niso pretirane. Pozivljamo tiste lovce, ki si hočejo nabaviti jerebice itd., naj to nemudoma sporoče podpisnemu odboru. Stvar je nujna. Odbor „Slovenskega lovškega društva“ v Ljubljani, Miklošičeva cesta 8.

Zitara vas. G. ravnatelj kmetijske šole Sega in župnik Poljanec sta nam 18. 1. pop. ustanovila kmetijsko podružnico. Kmetje so z velikim zanimanjem poslušali govornika. Naša podružnica bo gotovo kmalu štela do 70 članov. Dne 8. febr. se vrši gospodarski shod v Št. Lipšu pri Škofu.

Dobava jekla. Urad za pospeševanje obrti ima na razpolago ca. 4 do 5 vagonov jekla. Jeklo bomo skušali oddajati v večjih množinah. Interesenti naj se zglase pri našem uradu do 7. febr.

Šmarjeta v Rožu. Dne 18. jan. t. l. se je ustanovila za Šmarjeto in okolico (Kočuho, Zavoze itd.) „Lesninarska zadruga“ v Šmarjetji v Rožu, v obliki omejenega jamstva. V nje vodstvu t. j. načelstvu, nadzorstvu in razsodništvu so sledeči člani: Jožef Korenjak in Andrej Ogris iz Šmarjete, Ignac Korenjak, Matevž Veračnik, Valentin Božič (Woschitz), Valentin Ogris, Ivan Olinovec, Jakob Ogris, vsi iz Kočuhe, Anton Korenjak in Nikolaj Korenjak iz Zavoz. Vodstvo te zadruge, kakor dosedanji zadrugi so možje našega mišljenja, vsled česar je treba, da se vsi nakupovalci lesene robe odslej dalje obračajo edinole na navedeno zadrugo, tedaj ne na posamezne sodarje in druge lesninarje.

Za konjerejce na Koroškem. Dne 7. febr. ob 15. uri se vrši v Borovljah in dne 6. februarja ob 13. uri v Velikoven zborovanje konjerejcev. Isti dan in istotam se vrši tudi premiranje plemenskih konj (kobil, žrebec, žrebcev).

Mariborska eskomptna banka

Glavni trg št. 37 podružnica Velikovec Glavni trg št. 37

Centrala Maribor.

Sprejema vloge na knjižice in tekoči račun proti najugodnejšemu obrestovanju; dovoljuje vsakovrstne kredite pod najugodnejšimi pogoji.

Podružnica izvršuje vse v bančno stroko spadajoče posle.

Daje pojasnila vsak čas brezplačno. Blagajna je odprta od 1/2 9. do 12. ure in od 15. do 16. ure (3. do 4. ure popoldne).

Podružnica Murska Sobota.

Izvršuje nakazila v tu- in inozemstvo. Kupuje in prodaja devize, valute in vrednostne papirje ter eskomptira trgovske menice; akreditivi na vsa tu- in inozemska mesta.

Upravni svet Mariborske eskomptne banke.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Borovljah.

Delniška glavnica: K 15.000.000.

Rezervni zaklad: K 4.000.000.

Prodaja srečke razredne loterije.

Centrala v Ljubljani.

Podružnice:

Celje, Gorica, Sarajevo, Split, Trst in Maribor.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun.
Nakup in prodaja vrednostnih papirjev vseh vrst.
Srečke na obroke,
promese k vsem žrebanjem.

Društvene vesti.

Prevalje. Žensko društvo za Prevalje priredi v nedeljo, 8. februarja, ob 3. uri popoldne pri Šteklju na Fari veselico z igro „Županova Micka“. Na dnevnem redu je še govor, deklamacija, tamburanje, srečolov, šaljiva pošta itd. K obilni udeležbi vabi odbor.

Škocijan v Podjuni. Žensko društvo smo ustanovili pri nas 18. januarja. Po govornih gpđ. Madičeve in gospodov Gasperija in Ravnikarja je pristopilo 54 članic, ki so si izvolili v odbor Marijo Kačnik — Jagrinjo, Erjavčovo Uršulo Kačnik in Zilano Katarino Vunček. Po vaseh so zaupnice. Prav je, da se ženski spol organizira, saj stoji kmečka žena pred sila resnimi časi in bode tudi ona pomagala sodelovati pri zgradbi in ureditvi nove domovine. Žene povsod, krepko na plan! Pogum velja.

Boroveljska skupina J. S. Z. priredi v nedeljo dne 8. svečana, ob 3. uri popoldne v „Delavskem domu“ v Podlublju narodno igro s petjem v petih dejanjih „Reveček Andrejček“. Upamo, da bo udeležba tudi pri tej igri tako obilna kakor je bila do sedaj pri vseh naših prireditvah.

Grabštajn. (Šolska prireditve.) Tudi pri nas je nastopilo učitelstvo s šolarji z lepo prireditvijo. V nedeljo 18. prosinca, popoldne je bila šolska prireditev, osem dni nato se je ponovila. Šolarji so peli domoljubne pesnice, deklamirali in igrali dve poučni igri „Zapeljivec“ in „Darežljivi otroci“. Slišali smo, kako vse drugače teče našim otrokom materina beseda kakor pa tuja. Videlo se je na obrazih, kako jim je šlo vse iz srca. Ta prva šolska prireditev, ki je bila obakrat zelo dobro obiskana, je vsem udeležnikom neovrgljivo dokazala, da se veliko več doseže pri otrocih, ako se jih poučuje najprej v materinem jeziku in kadar tega dobro znajo, v drugem jeziku, ne pa tako kot prej, ko se jih je poučevalo v tujem jeziku, samo v materinem čisto nič. Dobiček prireditve je namenjen revnim šolarjem. Tudi od drugih strani je prišlo nekaj darov skupaj. Kadar bode razdeljevanje darov med uboge šolarje, bomo pa zopet videli nekaj lepega.

Narodna čitalnica v Velikovcu je imela 28. januarja občni zbor. Izvoljeni so bili: G. dr. Vidmar za predsednika, g. Carl za podpredsednika, notar Kolšek za tajnika, davčni uradnik Pečkar za blagajnika, prof. Cimperman za knjižničarja, gpđ. Mubi za odbornico, za namestnika pa Cergol in Levstek. Pregledovalca računov sta davkar g. Primc in občinski tajnik g. Val. Jug.

Darovi.

Za slovenske dijake v Velikovcu in Kranju so darovali: Občinski odbori: Škocijan K 300; Galicija K 100; Rikarjavas K 100; Kotlje K 50; Vovbre K 100; Bistrica pri Pliberku K 500; Tolstivrh K 50; Hranilnici: Sinčavas K 100; Krčanje K 56; Št. Jakob v Rožu K 300.

Listnica uredništva.

V Kot pri Prevaljah: No pa večkrat se še oglašite in nam povejte še kaj novega in veselega! Zdravi!

Lastnik in izdajatelj: **Gregor Einspieler**, prošt v Tinjah.
Odgovorni urednik: **Otmár Mihálek**.
Tisk tiskarne Družbe sv. Mohorja v Prevaljah.

Denar in blago.

Nemško-avstrijska krona je v zadnjem času izgubila na vrednosti. Tekom 10 dni je padla od 50 na 37. To se pravi pred desetimi dnevi si dobil za 100 avstrijskih kron še 50 jugoslovanskih, dne 20. t. m. pa še samo 37. Padla je: 50 — 44 — 42 — 40 — 37. Zato koroški Nemci sedaj ponujajo nemško-avstrijske krone in hočejo vloge, ki jih imajo naši ljudje v Celovcu, izplačati. Opozorjamo vse, da morajo izplačati stare vloge po sklepu mirovne konference po vrednosti krone z dne 1. novembra 1918.

Zahvala. Povodom bridke izgube naše iskreno ljubljene soproge, matere in stare matere

Marije Mikeln

se zahvaljujemo vsem, ki so nam izkazali svoje sožalje in tolažbo.

Posebno se zahvaljujemo preč. gosp. župniku Mateju Rieplju, ki je pokojnico spremil k večnemu počitku, gosp. ravnatelju Mohorjeve Družbe Josipu Zeichnu in čč. duhovščini za zadnje spremstvo. Pristrčna zahvala pa tudi vsem mnogobrojnim udeležencem pogreba, ki so skazali zadnjo čast dragi pokojnici.

Še enkrat srčna hvala vsem!

Prevalje, 1. svečana 1920.

Žalujoči ostali.

Vse dopise, ki se tičejo uredništva, je pošiljati do preklica

uredništvu „Mira“ v Velikovcu, naročnina (denar), inserate in kar se tiče upravnništva pa upravnishtvu „Mira“ v Prevaljah.

Prodajam brejo kobilu v šestem letu, 164 cm visoko. **Donnersbacher** pd. Ferm na Gori, p. Rožek, Koroško.

Sveža jajca v originalnih zabojih K 150 komad nudi **Em. Supano v Rogatcu** (Slov. Štajersko).

Kupuje vseh vrst staro železo po najvišji ceni **Teodor Filipowsky**, trgovina železnine v Prevaljah.

Restavracija Al. Rozman v Prevaljah

priporoča svojo novo urejeno gostilno v lastni hiši vsem domačim in tujim gostom najtopleje, kjer se nahaja **gostilna, kavarna, trafika, prenočišča** in se tudi dobe **vozniki** na vse strani. — Dobivajo se dobra gorka in mrzla jedila, pristna vina in sveže pivo po zmernih cenah. — Za tujce, ki prenočujejo v Prevaljah, so **čedne sobe** vedno na razpolago. Gostilničarjem priporoča vsakovrstna zajamčeno pristna vina iz najboljših vinskih goric.

Za obilen obisk se priporoča

Alojzij Rozman.

Gospodarska družba za nakup in prodajo podružnica Sinčavas

d. z. o. z. v Ljubljani

priporoča svojo veliko zalogo

manufakture,

kakor: sukna za obleke, razne vrste barchenta, šifona, triko-perila: srajce, spodnje hlače, nogavice itd.; nadalje: žepne robce, rute, pavole, sukanca (cvirna) itd.; zalogo

svežih mesnih izdelkov:

brunšviške salami, krakovske klobase itd., ter

pristno, staro vino.

Dobavlja razno špecerijsko, kolonijalno in norimberško blago, železnino ter

poljedelske stroje vseh vrst.

Kupuje vse poljedelske pridelke po najvišjih cenah.

Trgovci! Aprovizijski odbori!

Zahtevajte ponudbe!

Za občinske urade.

V zalogi Družbe sv. Mohorja v Prevaljah se dobi:

Opravljeni zapisnik.

Cena 1 pole 40 vin.

Službo

organista in cerkovnika

o d d a

proštijško-župnijski urad Spodnji Dravograd.

Čebelni vosek

suhe satine in odpadke sveč

kupuje po najvišji dnevni ceni

J. Kopač, svečar v Ljubljani

Gospodarska cesta 90 (Sp. Šiška).

Umetna gnojila!

Za prihodnjo pomlad bodo rabili naši kmetovalci umetna gnojila. Zaenkrat bi se dobila **kostna moka** (Knochenmehl), mogoče tudi **rožena moka** (Hornmehl). Naprošajo se tedaj aprovizijski odbori, županstva, trgovci itd., da naznanijo množino tega gnojila, katero bi potrebovali za svoj okraj,

Gospodarski družbi, Sinčavas,

da si more pravočasno zasigurati potrebno množino.

Primešaj krmi Mastin!

Enkrat na teden primešaj krmi pest praška **Mastin**. Ob pomanjkanju krme, ko se uporabljajo nadomestna sredstva za krmila, pa se primeša dvakrat na teden. Prašek **Mastin** je dobil najvišje kolajne na razstavah v Londonu, v Parizu, v Rimu in na Dunaju. Tisoči gospodarjev hvalijo **Mastin**, ko ga enkrat poizkusijo, in ga ponovno rabijo. 5 zavojev praška **Mastin** zadostuje za 6 mesecev za enega prašiča ali vola, da se bolje redi.

Ako se **Mastin** pri Vas v lekarnah in trgovinah ne dobi, potem ga naročite po pošti. 5 zavojev **Mastina** K 2050 poštne prosto na dom.

Mazilo zoper garje

(naftamazilo) uniči pri ljudeh garje, lišaj, srbečico, kožne bolezni, izpuščaje. Pri živini uniči garje 1 lonček 6 K, po pošti K 950.

Lekarna Trnkóczy

Ljubljana, Kranjsko, zraven rotovža.

Pšenični otrobi

v vsaki množini, tudi **cele vagone**, se dobivajo pri tvrdki

FERDO SERT, uvoz in izvoz,

Maribor, Koroška cesta št. 21.